

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 24 juni 2015*

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	4
Bakgrund till tvisten	6
Parternas yrkanden	10
Huruvida Weicherts anslutningsöverklagande i mål C-293/13 P kan tas upp till sakprövning.....	11
Parternas argument	11
Domstolens bedömning	11
Prövning av Del Montes överklagande i mål C-293/13 P	11
Huruvida Weichert har ett berättigat intresse av att inge svarsskrivelse.....	11
Parternas argument.....	11
Domstolens bedömning.....	12
Den första grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: Del Monte och Weichert utgjorde inte en ekonomisk enhet under den period överträdelsen varade	12
Parternas argument.....	12
Domstolens bedömning.....	14
Den andra grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: Missuppfattning av bevisningen	18
Parternas argument.....	18
Domstolens bedömning.....	20
Den tredje grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: Bevisbördan	21

* Rättegångsspråk: engelska.

Parternas argument.....	21
Domstolens bedömning.....	21
Den fjärde grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: Principen in dubio pro reo	22
Parternas argument.....	22
Domstolens bedömning.....	23
Den femte grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: En enda fortlöpande överträdelse föreligger inte.....	23
Parternas argument.....	23
Domstolens bedömning.....	24
Prövning av kommissionens överklagande i mål C-294/13 P	25
Huruvida Weichert hade ett intresse av att inge en svarsskrivelse	25
Parternas argument.....	25
Domstolens bedömning.....	25
Den första grunden för överklagandet i mål C-294/13 P: Huruvida Weichert hade en rättslig skyldighet att lämna upplysningar till kommissionen	25
Parternas argument.....	25
Domstolens bedömning.....	27
Den andra grunden för överklagandet i mål C-294/13 P: Ekonomisk enhet mellan Del Monte och Weichert förekom inte under det administrativa förfarandet	27
Weicherts och Del Montes anslutningsöverklaganden i mål C-294/13 P	28
Parternas argument	28
Domstolens bedömning	28
Tvisten i första instans	29
Rättegångskostnader	29

”Överklagande — Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Den europeiska marknaden för bananer — Samordning vid fastställande av referenspriser — Begreppet ’ekonomisk enhet’ mellan två bolag — Begreppet avgörande inflytande — Ett bolag tillskrivs ansvar för ett annat bolags beteende — Missuppfattning av bevisningen — Bevisbörda — Principen in dubio pro reo — Begreppet en enda, fortlöpande överträdelse — Begreppet samordnat förfarande — Begreppet överträdelse genom syfte — Företag som deltar i en konkurrensbegränsande samverkan —

Lämnande av upplysningar till kommissionen — Rättslig skyldighet — Omfattning — Rätten att inte belasta sig själv — Intervenient i första instans — Anslutningsöverklagande — Upptagande till sakprövning”

I de förenade målen C-293/13 P och C-294/13 P,

angående överklaganden enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 24 maj 2013,

Fresh Del Monte Produce Inc., George Town, Caymanöarna (Förenade kungariket), företrätt av B. Meyring, Rechtsanwalt, och L. Suhr, advocate, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska kommissionen, företräd av A. Biolan, M. Kellerbauer och P. Van Nuffel, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande i första instans,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, Hamburg (Tyskland), företrätt av K. Smith, QC, samt C. Humpe och S. Kon, solicitors,

intervenient i första instans (C-293/13 P),

och

Europeiska kommissionen, företräd av A. Biolan, M. Kellerbauer och P. Van Nuffel, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Fresh Del Monte Produce Inc., George Town, Caymanöarna (Förenade kungariket), företrätt av B. Meyring, Rechtsanwalt, och L. Suhr, advocate, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande i första instans,

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, Hamburg (Tyskland), företrätt av K. Smith, QC, samt av C. Humpe och S. Kon, solicitors,

intervenient i första instans (C-294/13 P),

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden R. Silva de Lapuerta, domstolens vice ordförande K. Lenaerts, tillförordnad domare på andra avdelningen samt domarna, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev (referent) och J.L. da Cruz Vilaça,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: handläggaren V. Tourrès,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 9 oktober 2014,

och efter att den 11 december 2014 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Fresh Del Monte Produce Inc. (nedan kallat Del Monte) har i mål C-293/13 P yrkat att domstolen ska upphäva den av Europeiska unionens tribunal meddelade domen Fresh Del Monte Produce/kommissionen (T-587/08, EU:T:2013:129) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen Del Montes talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2008) 5955 slutlig av den 15 oktober 2008 om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] (Ärende COMP/39.188 – Bananer) (nedan kallat det omtvistade beslutet). Tribunalen biföll vidare talan vad avser nedsättning av de böter som klaganden ålagts genom nämnda beslut.
- 2 Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG (nedan kallat Weichert) har i mål C-293/13 P genom anslutningsöverklagande yrkat att den överklagade domen ska upphävas.
- 3 Europeiska kommissionen har i mål C-294/13 P yrkat att domstolen ska upphäva punkt 1 i domslutet i den överklagade domen, i vilken punkt tribunalen förordnade om nedsättning av de böter som Del Monte ålagts genom det omtvistade beslutet.
- 4 Del Monte och Weichert har i mål C-294/13 P genom sina respektive anslutningsöverklaganden, för det fall domstolen skulle bifalla kommissionens överklagande i nämnda mål, yrkat dels att domstolen ska upphäva den överklagade domen i den del tribunalen slagit fast att de inte kunde åberopa rätten att inte belasta sig själv, dels att domstolens ska sätta ned de böter som de ålagts med solidariskt ansvar.

Tillämpliga bestämmelser

- 5 Artikel 18 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101 FEUF] och [102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1), har rubriken "Begäran om upplysningar". I artikel 18.1–18.4 föreskrivs följande:

"1. För fullgörandet av de uppgifter som kommissionen tilldelas genom denna förordning får den genom en enkel begäran eller genom beslut begära alla nödvändiga upplysningar från företag och företagssammanslutningar.

2. När kommissionen sänder en enkel begäran om upplysningar till ett företag eller en företagssammanslutning skall den ange den rättsliga grunden och syftet med begäran, precisera vilken information som begärs, fastställa den tidsfrist inom vilken upplysningarna skall lämnas, samt ange de påföljder som föreskrivs i artikel 23 för lämnande av oriktiga eller vilseledande upplysningar.

3. När kommissionen genom beslut kräver att företag eller företagssammanslutningar lämnar upplysningar, skall den ange den rättsliga grunden och syftet med begäran, precisera vilken information som begärs och fastställa den tidsfrist inom vilken upplysningarna skall lämnas. Kommissionen skall också i beslutet ange de påföljder som föreskrivs i artikel 23 samt ange eller förelägga de påföljder som föreskrivs i artikel 24. Kommissionen skall även upplysa om rätten att få beslutet prövat av EG-domstolen.

4. Företagens ägare eller deras företrädare och, när det gäller juridiska personer, bolag eller föreningar som inte är juridiska personer, de som enligt lag eller stadgar är utsedda att företräda dem, skall lämna de begärda upplysningarna på företagets eller företagssammanslutningens vägnar. I behörig ordning befullmäktigade advokater får lämna de begärda upplysningarna på sina huvudmäns vägnar. Huvudmännen skall förbli fullt ansvariga om de lämnade upplysningarna är, ofullständiga, oriktiga eller vilseledande.”

6 Artikel 23 i förordningen har rubriken ”Böter”. I artikel 23.1 a och b föreskrivs följande:

”Kommissionen får genom beslut ålägga företag eller företagssammanslutningar böter på upp till 1 % av föregående räkenskapsårs sammanlagda omsättning, om de uppsåtligen eller av oaktsamhet

a) lämnar oriktiga eller vilseledande uppgifter som svar på en begäran enligt artikel 17 eller artikel 18.2,

b) som svar på en begäran genom beslut antaget enligt artikel 17 eller artikel 18.3 lämnar oriktiga, ofullständiga eller vilseledande uppgifter eller inte lämnar upplysningar inom den fastställda tidsfristen,”

7 Artikel 24 i förordningen har rubriken ”Viten”. Artikel 1 d har följande lydelse:

”Kommissionen får genom beslut vid vite om upp till 5 % av den genomsnittliga dagsomsättningen under föregående räkenskapsår för varje dags dröjsmål, räknat från den dag som anges i beslutet, ålägga företag eller företagssammanslutningar att

...

d) lämna fullständiga och riktiga upplysningar i enlighet med kommissionens begäran i beslut enligt artikel 17 eller artikel 18.3.”

8 Punkterna 20–23 i kommissionens meddelande om immunitet mot böter och nedsättning av böter i kartellärenden (EGT C 45, 2002, s. 3) (nedan kallat 2002 års meddelande om samarbete), har följande lydelse:

”B. Nedsättning av böter

20. Företag som inte uppfyller villkoren i avsnitt A ovan kan beviljas nedsättning av böter som annars skulle ha ålagts dem.

21. För att uppfylla villkoren måste ett företag förse kommissionen med bevis på den misstänkta överträdelsen som har ett betydande mervärde jämfört med dem som kommissionen redan har samlat in. Dessutom måste det upphöra med sin inblandning i den misstänkta överträdelsen senast vid den tidpunkt då företaget inkommer med bevismaterialet.

22. Begreppet ’mervärde’ avser i vilken grad bevismaterialet som sådant eller genom sin detaljrikedom stärker kommissionens förmåga att klart fastställa sakförhållandena i ärendet. I sin bedömning tillmäter kommissionen i allmänhet skriftliga bevis från den period som uppgifterna gäller ett större kvalitativt värde än bevis som framställs senare. På liknande sätt kommer de bevis som är direkt relevanta för klargörandet av sakförhållandena generellt att kvalitativt värderas högre än bevis som endast indirekt är relevanta.

23. Kommissionen kommer att avgöra följande i de slutgiltiga beslut som fattas för att fullborda det administrativa förfarandet:

- a) Huruvida det bevismaterial som ett företag lämnat har ett betydande mervärde jämfört med det bevismaterial som kommissionen besitter vid samma tidpunkt.
- b) Hur omfattande nedsättning ett företag kommer att åtnjuta vilket kommer att bestämmas enligt det följande på grundval av de böter som annars skulle ha ålagts företagen. För
 - det första företaget som uppfyller villkoren i punkt 21 får en nedsättning med 30–50 %,
 - det andra företaget som uppfyller villkoren i punkt 21 får en nedsättning med 20–30 %,
 - övriga företag som uppfyller villkoren i punkt 21 får en nedsättning med upp till 20 %.

För att bestämma nivån av nedsättning inom dessa kategorier kommer kommissionen att beakta tidpunkten för inlämnandet av bevismaterialet som uppfyller villkoren i punkt 21 och i vilken omfattning det representerar mervärde. Den kan också beakta i vilken grad och med vilken kontinuitet företaget samarbetar efter det datum bevismaterialet lämnats in.

Om ett företag lämnar in bevismaterial som gäller för kommissionen tidigare okända sakförhållanden som har ett direkt samband med den misstänkta kartellens betydelse och varaktighet, kommer kommissionen inte att beakta dessa element när den avgör vilka böter som skall åläggas det företag som tillhandahållit detta bevismaterial.”

Bakgrund till tvisten

- 9 Bakgrunden till tvisten, såsom den anges i punkterna 1–35 i den överklagade domen, kan med avseende på förevarande mål sammanfattas enligt följande:
- 10 Koncernen Fresh Del Monte Produce är en av de största producenterna, försäljarna och vertikalt integrerade distributörerna av färsk frukt och färska grönsaker i världen samt en av de främsta producenterna och distributörerna av beredd frukt och beredda grönsaker, juice, drycker, snacks och efterrätter i Europa, Förenta staterna, Mellanöstern och Afrika. Koncernen säljer sina produkter, bland annat bananer, i hela världen under varumärket Del Monte.
- 11 Del Monte är koncernen Fresh Del Monte Produces holdingbolag. Koncernen saluför bananer i Europa via ett stort antal helägda dotterbolag, bland dem Del Monte Fresh Produce International Inc., Del Monte (Germany) GmbH och Del Monte (Holland) BV.
- 12 Weichert var vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna ett tyskt kommanditbolag, som huvudsakligen ägnade sig åt att saluföra bananer, ananas och annan exotisk frukt i Nordeuropa. Från och med den 24 juni 1994 till och med den 31 december 2002 ägde Del Monte indirekt 80 procent av Weichert, via sitt helägda dotterbolag Westeuropa-Amerika-Linie GmbH (nedan kallat WAL). Weichert var till och med den 31 december 2002 distributör med ensamrätt i Nordeuropa av bananer med varumärket Del Monte.
- 13 Kommissionen uppgav i skälen 382 och 383 i det omtvistade beslutet att Weichert utgjorde ett partnerskap mellan kommanditdelägaren Del Monte och ursprungligen D.W., sedan, från och med mars 1999, familjen Weichert i egenskap av komplementärer. I synnerhet angav kommissionen att affärsrelationen mellan bolagsmännen i detta joint venture-bolag reglerades i ett partnerskapsavtal

avsett att fastställa kommanditbolagets stadga och särskilt mekanismerna för kontroll och ledning, och ett exklusivt distributionsavtal avseende Del Montes bananer i syfte att importera dem till gemenskapen (nedan kallat distributionsavtalet).

- 14 Den 8 april 2005 ansökte Chiquita Brands International Inc. (nedan kallat Chiquita) om immunitet mot böter i enlighet med 2002 års meddelande om samarbete.
- 15 Den 3 maj 2005 beviljade kommissionen Chiquita villkorlig immunitet mot böter enligt punkt 8 a i nämnda meddelande.
- 16 Kommissionen riktade den 20 juli 2007 ett meddelande om invändningar till bland annat Chiquita, Dole Food Company, Inc. (nedan kallat Dole), Del Monte och Weichert.
- 17 Den 15 oktober 2008 antog kommissionen det omtvistade beslutet. I skälen 1–3 i nämnda beslut angav kommissionen att de bolag som beslutet riktar sig till hade deltagit i ett samordnat förfarande som bestod i att de samordnade sina referenspriser på bananer som salufördes i Nordeuropa, det vill säga i Belgien, Danmark, Tyskland, Luxemburg, Nederländerna, Österrike, Finland och Sverige, från och med den 1 januari 2000 till och med den 31 december 2002.
- 18 Det framgår av skälen 104 och 107 i det omtvistade beslutet att Chiquita, Dole och Weichert fastställde referenspriserna för sina varumärken varje vecka, närmare bestämt torsdag morgon, och meddelade dessa till sina kunder. Uttrycket referenspriser motsvarade i allmänhet referenspriserna på gröna bananer, medan referenspriserna på gula bananer normalt utgjordes av anbudspriset på gröna bananer ökat med en mogningsavgift.
- 19 I skälen 34 och 104 i det omtvistade beslutet konstaterade kommissionen att de ”faktiska priser” som detaljhandlarna och distributörerna betalade för bananerna kunde vara resultatet antingen av förhandlingar som ägde rum veckovis, nämligen torsdag eftermiddag eller senare, eller av leveransavtal med förutbestämda metoder för prissättning i vilka det angavs ett fast pris eller i vilka priset var knutet till ett referenspris som tillämpades av en säljare eller av en konkurrent, eller ett annat referenspris, såsom ”Aldipriset”. Detaljhandelskedjan Aldi mottog anbud från sina leverantörer varje torsdag mellan klockan 11.00 och klockan 11.30 varefter den framställde ett motbud och ”Aldipriset”, det vill säga det pris som betalades till leverantörerna, fastställdes i allmänhet omkring klockan 14.00. Från och med det andra halvåret 2002 började ”Aldipriset” allt mer att användas som indikator för att beräkna bananpriset för ett antal andra transaktioner, däribland de som avsåg märkesbananer.
- 20 Kommissionen förklarade i skälen 51–210 i det omtvistade beslutet att de företag som beslutet riktade sig till hade deltagit i bilateral kommunikation före prissättning, där de diskuterat faktorer för prissättning av bananer – det vill säga faktorer som var relevanta för fastställandet av referenspriser för den kommande veckan – eller diskuterat eller avslöjat pristrender eller gett indikationer på referenspriser för den kommande veckan. Denna kommunikation ägde rum innan de berörda företagen fastställde sina referenspriser, i allmänhet på onsdagar, och avsåg genomgående de framtida referenspriserna.
- 21 Kommissionen angav i skälen 56 och 57 i det omtvistade beslutet att Dole således hade bilaterala kontakter med både Chiquita och Weichert. Chiquita hade kännedom om eller kunde åtminstone förutse den kommunikation före prissättning som ägde rum mellan Dole och Weichert.
- 22 Det framgår av skäl 54 i det omtvistade beslutet att syftet med den bilaterala kommunikationen före prissättning var att minska osäkerheten om företagets beteende med avseende på de referenspriser som de skulle fastställa varje torsdag förmiddag.

- 23 Kommissionen påpekade i skälen 198–208, 227, 247 och 273–277 i det omtvistade beslutet att de berörda företagen, efter att ha fastställt sina referenspriser på torsdag förmiddag, utbytte information om sina referenspriser bilateralt. Det senare informationsutbytet gjorde det möjligt för dessa företag att övervaka de individuella prissättningsbesluten mot bakgrund av den kommunikation före prissättningen som ägt rum tidigare och stärkte samarbetet mellan dem.
- 24 Enligt vad kommissionen angav i skäl 115 i det omtvistade beslutet användes referenspriserna i vart fall som marknadssignaler, marknadstrender och/eller marknadsindikationer i fråga om den prisutveckling som förutsågs för bananer, och de var betydelsefulla för handeln med bananer och de priser som erhöles. I vissa transaktioner hade priset dessutom knutits direkt till referenspriserna genom metoder som var baserade på referenspriserna.
- 25 Det framgår av skälen 228 och 229 i det omtvistade beslutet att kommissionen ansåg att de berörda företagen med nödvändighet hade beaktat den information som erhållits av konkurrenter när de bestämde sitt beteende på marknaden, vilket Chiquita och Dole till och med hade medgett uttryckligen.
- 26 Kommissionen drog i skälen 54 och 271 i det omtvistade beslutet slutsatsen att den kommunikation före prissättning, som hade ägt rum mellan Dole och Chiquita samt mellan Dole och Weichert, kunde påverka aktörernas prissättning och avsåg fastställande av priser samt innebar ett samordnat förfarande med syfte att begränsa konkurrensen i den mening som avses i artikel 81 EG.
- 27 Kommissionen bedömde i skäl 258 i det omtvistade beslutet att samtliga samverkansavtal som beskrevs i beslutet utgjorde en enda, fortlöpande överträdelse med syfte att begränsa konkurrensen inom gemenskapen i den mening som avses i artikel 81 EG. Chiquita och Dole hölls ansvariga för den enda, fortlöpande överträdelsen i sin helhet, medan Weichert endast hölls ansvarigt för den del av överträdelsen som avsåg partnerskapsavtalen med Dole.
- 28 Med hänsyn till att marknaden för bananer i Nordeuropa kännetecknades av en stor handelsvolym mellan medlemsstaterna och att företagets samverkan omfattade en betydande del av Europeiska unionen, ansåg kommissionen, i skälen 333–338 i det omtvistade beslutet, att nämnda avtal hade haft en märkbar påverkan på handeln mellan medlemsstaterna.
- 29 Efter det att kommissionen konstaterat att Del Monte tillsammans med Weicherts komplementärer hade möjlighet att utöva ett avgörande inflytande över det sätt på vilket Weichert bedrev sin affärsverksamhet och de facto hade utövat ett sådant inflytande under överträdelseperioden, ansåg kommissionen i skälen 384 och 432–434 i det omtvistade beslutet att Del Monte och Weichert utgjorde en ekonomisk enhet i och med att Weichert inte bestämde över sitt eget beteende på marknaden på ett självständigt sätt. Följaktligen hölls Del Monte och Weichert i det omtvistade beslutet solidariskt ansvariga för överträdelsen av artikel 81 EG.
- 30 Vid beräkningen av böterna tillämpade kommissionen riktlinjerna för beräkning av böter som döms ut enligt artikel 23.2 a i förordning (EG) nr 1/2003 (EUT C 210, 2006, s. 2) (nedan kallade riktlinjerna) och 2002 års meddelande om samarbete.
- 31 Kommissionen fastställde ett grundbelopp för de böter som skulle åläggas, vilket motsvarade ett belopp som uppgick till mellan 0 procent och 30 procent av värdet av företagets relevanta försäljningar med hänsyn till hur allvarlig överträdelsen var, multiplicerat med det antal år som företaget hade deltagit i överträdelsen, ökat med ett ytterligare belopp som uppgick till mellan 15 procent och 25 procent av värdet på försäljningarna, för att avskräcka företagen från att inlåta sig på rättsstridiga beteenden.

- 32 Grundbeloppet för de böter som skulle åläggas sattes ned med 60 procent för samtliga mottagare av det omtvistade beslutet, bland annat med beaktande av att samordningen avsåg referenspriserna. Weichert, som inte hade informerats om den kommunikation före prissättning som hade ägt rum mellan Dole och Chiquita, beviljades nedsättning med ytterligare 10 procent.
- 33 Chiquita beviljades immunitet mot böter enligt 2002 års meddelande om samarbete. Det gjordes inte någon annan justering för Dole och inte heller för Del Monte eller Weichert.
- 34 Det omtvistade beslutet innehåller bland annat följande bestämmelser:

”Artikel 1

Följande företag har överträtt artikel 81 [EG] genom att delta i ett samordnat förfarande genom vilket de har samordnat referenspriserna på bananer:

- [Chiquita] från den 1 januari till den 1 december 2002.
- ...
- [Dole] från den 1 januari 2000 till den 31 december 2002.
- Dole Fresh Fruit Europe OHG från den 1 januari 2000 till den 31 december 2002.
- [Weichert] från den 1 januari 2000 till den 31 december 2002.
- [Del Monte] från den 1 januari 2000 till den 31 december 2002.

Överträdelsen omfattade följande medlemsstater: Belgien, Danmark, Finland, Luxemburg, Nederländerna, Sverige, Tyskland och Österrike.

Artikel 2

För den överträdelse som det hänvisas till i artikel 1 har följande böter ålagts:

- [Chiquita], Chiquita International Ltd, Chiquita International Services Group NV och Chiquita Banana Company BV, solidariskt ansvariga: 0 euro.
- [Dole] och Dole Fresh Fruit Europe OHG, solidariskt ansvariga: 45 600 000 euro.
- [Weichert] och [Del Monte], solidariskt ansvariga: 14 700 000 euro.

...”

- 35 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 31 december 2008 väckte Del Monte talan och yrkade i första hand att det omtvistade beslutet skulle ogiltigförklaras och, i andra hand, att det bötesbelopp som bolaget hade ålagts genom beslutet skulle nedsättas.
- 36 I en handling som inkom till tribunalens kansli den 9 april 2009 ansökte Weichert om att få intervensera i detta mål till stöd för Del Montes yrkanden. Den 17 februari 2010 beviljade tribunalen Weicherts interventionsansökan.
- 37 I den överklagade domen ogillade tribunalen Del Montes talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet och biföll talan vad avser nedsättning av de böter som klaganden ålagts genom nämnda beslut. Böterna fastställdes till 8,82 miljoner euro.

Parternas yrkanden

38 Del Monte har yrkat att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen och ogiltigförklara det omtvistade beslutet i den mån det berör Del Monte,
- ogilla kommissionens överklagande i mål C-294/13 P, eller, i andra hand, upphäva den överklagade domen i den del som det i punkt 839 i nämnda dom anges att rätten att tåga inte är tillämplig i de fall då kommissionen skickat en enkel begäran om upplysningar, och återförvisa målet till tribunalen för en bedömning av frågan huruvida de upplysningar som kommissionen begärt innebar att Weichert och Del Monte belastade sig själva och därför borde beviljas en nedsättning av bötesbeloppet,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i första instans och i målet om överklagande.

39 Weichert har yrkat att domstolen ska

- i första hand, ogilla Del Montes överklagande i mål C-293/13 P i den del det avser Del Montes ansvar som moderbolag, bifalla överklagandet i den del det avser frågan om en enda, fortlöpande överträdelse, upphäva den överklagade domen och ogiltigförklara det omtvistade beslutet i dess helhet,
- i andra hand, upphäva den överklagade domen, i den del som det omtvistade beslutet med avseende på frågan om en enda, fortlöpande överträdelse bekräftas, och sätta ned de böter som ålagts Del Monte och Weichert i motsvarande mån,
- för det fall domstolen skulle bifalla kommissionens överklagande i mål C-294/13 P, upphäva den överklagade domen, i den del tribunalen slog fast att Weichert inte kan åberopa rätten att inte belasta sig själv, och sätta ned det bötesbelopp som solidariskt ålagts Weichert och Del Monte i syfte att beakta den omständigheten att Weichert genom att besvara begäran om upplysningar samarbetat med kommissionen utöver sina skyldigheter, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna i första instans och i målet om överklagande.

40 Kommissionen har yrkat att domstolen ska

- ogilla överklagandet i mål C-293/13 P och Del Montes anslutningsöverklagande i mål C-294/13 P,
- ogilla Weicherts anslutningsöverklagande i målen C-293/13 P och C-294/13 P,
- upphäva punkt 1 i domslutet i den överklagade domen och avgöra målet slutligt, och
- förplikta Del Monte och Weichert att ersätta rättegångskostnaderna i samtliga mål.

41 Domstolens ordförande beslutade den 22 juli 2014 att förena målen C-293/13 P och C-294/13 P vad gäller det skriftliga och muntliga förfarandet samt domen.

Huruvida Weicherts anslutningsöverklagande i mål C-293/13 P kan tas upp till sakprövning

Parternas argument

- 42 Kommissionen har anfört att Weicherts talan mot det omtvistade beslutet väcktes för sent varför beslutet vunnit laga kraft med avseende på detta bolag. Förevarande anslutningsöverklagande kan således inte frånta beslutet dess tvingande verkan vad gäller Weichert. Ett upphävande av den överklagade domen och en ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, i den del de avser Del Monte, skulle till och med vara oförenligt med Weicherts intressen, då detta bolag skulle bli ensamt ansvarigt för ålagda böter.
- 43 Del Monte anser, i likhet med kommissionen, att det ankommer på domstolen att pröva huruvida Weicherts anslutningsöverklagande kan tas upp till sakprövning.
- 44 Weichert har anfört att tribunalen tillåtit bolagets intervention, eftersom det hade ett direkt och aktuellt intresse av utgången av tvisten och således var direkt berört av utgången i målet. Tribunalen angav härvidlag att Del Monte och Weichert i det omtvistade beslutet betraktades som en ekonomisk enhet och de ålades att tillsammans och solidarsikt erlægga böter för en överträdelse som avsåg Weicherts beteende. Dessa övervägande är även relevanta vad gäller anslutningsöverklagandet.

Domstolens bedömning

- 45 Såsom kommissionen har angett, skulle ett upphävande av den överklagade domen och en ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, i den del de avser Del Monte, vara oförenligt med Weicherts intressen, då detta bolag skulle bli ensamt ansvarigt för de böter som ålagts genom det omtvistade beslutet, vilket med avseende på Weichert vunnit laga kraft.
- 46 Enligt fast rättspraxis ska ett överklagande till sitt resultat kunna medföra en fördel för klaganden för att denna ska ha ett berättigat intresse av att få saken prövad (dom Frankrike/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 43 och där angiven rättspraxis).
- 47 Weicherts anslutningsöverklagande i mål C-293/13 P, med yrkande om upphävande av den överklagade domen och ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet kan följaktligen inte tas upp till sakprövning i den del det avser Del Monte utan att detta kan medföra en fördel för Weichert.

Prövning av Del Montes överklagande i mål C-293/13 P

Huruvida Weichert har ett berättigat intresse av att inge svarsskrivelse

Parternas argument

- 48 Kommissionen har påpekat att den bestritt att Weichert hade ett intresse av att intervensera i det mål i vilket tribunalen meddelade den överklagade domen, eftersom Weicherts talan mot det omtvistade beslutet väcktes för sent, varför beslutet vunnit laga kraft med avseende på detta bolag. Del Montes överklagande kan således inte beröva beslutet dess tvingande verkan vad gäller Weichert. Kommissionen har av samma skäl bestritt att Weichert har ett intresse av att inge en svarsskrivelse.
- 49 Del Monte anser, i likhet med kommissionen, att det ankommer på domstolen att pröva huruvida Weichert har ett intresse av att inge en svarsskrivelse. Del Monte har vidare invänt mot att Weichert i egenskap av intervenient drar nytta av Del Montes överklagande för att försvara sin egen ståndpunkt och föreslår att domstolen ska koncentrera sin prövning till de frågor som väckts av Del Monte.

50 Weichert har bestritt kommissionens och Del Montes argument.

Domstolens bedömning

51 Enligt artikel 172 i domstolens rättegångsregler får alla parter i det aktuella målet vid tribunalen som har ett intresse av att överklagandet bifalls, avvisas eller ogillas, inom två månader från delgivning av överklagandet inkomma med svarsskrivelse.

52 Det är i förevarande fall, tvärtemot vad kommissionen och Del Monte förefaller anse, uppenbart att Weichert har ett intresse av att Del Montes överklagande i mål C-293/13 P ogillas. Eftersom Weichert inte har väckt talan mot det omtvistade beslutet inom den föreskrivna fristen, vilket medfört att beslutet vunnit laga kraft med avseende på detta bolag, skulle Weichert nämligen, om domstolen bifaller Del Montes överklagande i mål C-293/13 P, ensamt få erlægga de böter som fastställts och inte solidariskt med Del Monte.

53 Följaktligen har Weichert ett intresse av att inkomma med svarsskrivelse.

Den första grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: Del Monte och Weichert utgjorde inte en ekonomisk enhet under den period överträdelserna varade

Parternas argument

54 Del Monte har kritiserat tribunalen för att den tillskrev bolaget, i dess egenskap av moderbolag för Weichert, ansvar för Weicherts beteende.

55 Del Monte har för det första hävdade att kommissionen och tribunalen har medgett att Weichert inte alltid följde Del Montes instruktioner och att vissa av Weicherts beslut om prissättning inte alltid motsvarade Del Montes förväntningar. Weichert tillämpade således i huvudsak inte de instruktioner som bolaget fick av Del Monte, vilket medför att tribunalen inte kunde dra slutsatsen att Del Monte utövade ett avgörande inflytande över Weichert.

56 I synnerhet kan inte påståendet i punkt 208 i den överklagade domen motiveras. I nämnda punkt angav tribunalen att det av handlingarna i ärendet inte var möjligt att dra slutsatsen att Weichert, i allmänhet, inte följde Del Montes instruktioner. Det relevanta kriteriet var nämligen huruvida Weichert i huvudsak följde dessa instruktioner, eller om dess prissättningsbeslut fattats helt självständigt.

57 Den aktuella bevisningen avser fall då Weichert självständigt fattat beslut om sitt beteende, i strid med Del Montes förväntningar. Även om det skulle antas att andra beslut av Weichert i allmänhet var förenliga med Del Montes förväntningar, vilket inte var fallet, hade detta förhållande ingen inverkan på Weicherts självständighet.

58 Del Monte har vidare hävdade att tribunalen i punkterna 233, 237 och 240 i den överklagade domen funnit att Weichert tre gånger uppdragit åt externa juridiska rådgivare att försvara dess intressen gentemot Del Monte. I punkt 236 i den överklagade domen angav emellertid tribunalen att den omständigheten att Del Monte inte kunnat hindra Weichert att försvara sina intressen inte är ett tecken på bristande förmåga hos Del Monte att utöva ett avgörande inflytande över Weichert. Detta konstaterande strider mot fast rättspraxis avseende moderbolags ansvar, eftersom ett medgivande att Weichert agerade självständigt i sådana grundläggande frågor inte skulle vara förenligt med att Del Monte och kommanditdelägarna utövade en gemensam kontroll över Weichert.

- 59 Del Monte anser för det andra att tribunalen endast konstaterat att ett visst antal omständigheter medfört att Del Monte getts ett visst inflytande över Weichert. Tribunalen slog emellertid aldrig fast att det var fråga om ett avgörande inflytande och att Weichert i huvudsak följde Del Montes instruktioner.
- 60 Del Monte har härvid för det första gjort gällande att bolaget i egenskap av kommanditdelägare, enligt tysk rätt, inte fick inneha några ledningsfunktioner och inte på något sätt kunde bestämma vilken inriktning som Weichert skulle ha.
- 61 De kunde till att börja med, enligt artikel 7.1 i partnerskapsavtalet, endast invända mot åtgärder som inte ingick i den normala affärsverksamheten. Vidare hade inga av de åtgärder som avses i artikel 7.2 och 7.3 i partnerskapsavtalet samband med Weicherts normala affärsverksamhet och de hade heller inte något samband med dess beteende på marknaden.
- 62 Vad slutligen avser Del Montes möjlighet att när som helst kalla till bolagsstämma, har bolaget påpekat att komplementärerna kunde lägga veto mot samtliga förslag till åtgärder som framlades på en sådan stämma. Om en överenskommelse inte kunde nås hade komplementärerna dessutom möjlighet att kalla in ett förlikningsråd där de var säkra på att inte vara i minoritet.
- 63 För det andra var, enligt Del Monte, inga av de omständigheter som lett till att tribunalen konstaterade att Del Monte hade ett inflytande över Weichert, enskilt eller tillsammans, sådana att det kunde anses visat att det förelåg ett sådant inflytande.
- 64 Vad gäller partnerskapsavtalet anser Del Monte att den maktfördelning som tribunalen konstaterade i punkt 118 i den överklagade domen inte utgör ett indicium för att det förelåg ett avgörande inflytande.
- 65 Mot bakgrund av att endast komplementärerna befullmäktigats att rättshandla och teckna Weicherts firma, göra åtaganden gentemot tredje man i förhållande till Weichert och låta tredje man göra åtaganden gentemot Weichert, ta emot och medel och betala ut medel för dess räkning, sköta den dagliga förvaltningen och ingå ett obegränsat och solidariskt ansvar för dess förbindelser, kunde nämnda maktindelning och vetorätten inte medföra att det förelåg ett avgörande inflytande.
- 66 Tvärtemot vad tribunalen fann, utgjorde inte den vetorätt som Del Monte hade, ett indicium för ett avgörande inflytande, eftersom detta bolag inte kunde kräva att få igenom en budget, en investeringsplan eller en personalförsörjningsplan och vetorätten påverkade inte kontinuiteten i den förvaltning som sköttes av komplementärerna i Weichert.
- 67 Vad beträffar de ekonomiska banden anser Del Monte att resonemanget i punkt 125 i den överklagade domen, som innebär att storleken på dess innehav i Weichert motiverade Del Monte att utöva inflytande och visade på en viss ekonomisk styrka och just därigenom en förmåga att utöva inflytande, är felaktigt. Enbart ett incitament att utöva inflytande är nämligen utan betydelse för förmågan att göra detta och en viss ekonomisk styrka är inte ett tecken på avgörande inflytande. Tribunalen har emellertid inte angett några uppgifter avseende storleken på WAL:s andelsinnehav som kunde påverka Weicherts oberoende vad gäller dess beslut rörande förvaltning och beteende på marknaden.
- 68 Enligt Del Monte kan, med avseende på distributionsavtalet, inga av de tre omständigheter som anges i punkterna 135–149 i den överklagade domen, visa att Del Monte utövade ett avgörande inflytande över Weichert.

- 69 Det finns för det första ingenting i den överklagade domen som visar att distributionsavtalet, sett för sig eller i kombination med andra omständigheter, hindrat Weichert att självständigt fastställa sin affärspolitik. Det var ett normalt avtal mellan oberoende ekonomiska aktörer. Del Montes uttalade intresse av att Weichert säljer bananer till högre priser medför inte att Del Monte kunde utöva ett avgörande inflytande.
- 70 Vad gäller de uppgifter som mottogs av Del Monte framgår av punkt 157 i den överklagade domen att informationsmekanismerna kombinerade med kontrollmekanismerna i partnerskapsavtalet enbart gjorde det möjligt för Del Monte att påverka Weicherts affärsmässiga beteende, bland annat styrningen av den dagliga affärsverksamheten, men inte att utöva ett avgörande inflytande.
- 71 Slutligen visar de fyra fall där Del Monte ingripit direkt vad gäller marknadsföring och de priser som tillämpades av Weichert, vilka anges i punkt 164 i den överklagade domen, att Del Monte önskade att dess varumärke skulle medföra att högre priser togs ut och att Weichert sålde sina bananer till lägre priser. Dessa ingripanden visar således inte på ett avgörande inflytande. Den relevanta frågan är huruvida Weichert var tvunget att anpassa sig till Del Montes önskemål. I punkt 208 i den överklagade domen fann tribunalen emellertid att så inte var fallet.
- 72 Kommissionen och Weichert har bestritt såväl att Del Montes argument kan tas upp till sakprövning som att de är välgrundade.

Domstolens bedömning

- 73 Vad gäller frågan huruvida Del Montes första grund kan tas upp till sakprövning räcker det att ange att tvärtemot vad kommissionen och Weichert har påstått, framgår det otvetydigt av Del Montes argument att bolaget inte har bestritt tribunalens fastställande av de faktiska omständigheterna eller bedömningen av dessa utan enbart hur dessa omständigheter kvalificerades rättsligt.
- 74 Således kan den första grunden tas upp till sakprövning.
- 75 Det följer av fast rättspraxis att ett dotterbolags beteende kan tillskrivas moderbolaget, då dotterbolaget, trots att det är en fristående juridisk person, inte självständigt bestämmer sitt beteende på marknaden, utan i huvudsak följer instruktioner som det får av moderbolaget, särskilt med hänsyn till de ekonomiska, organisatoriska och juridiska band som binder samman dessa två juridiska enheter (dom Akzo Nobel m.fl./kommissionen, C-97/08 P, EU:C:2009:536, punkt 58; Alliance One International och Standard Commercial Tobacco/kommissionen och kommissionen/Alliance One International m.fl., C-628/10 P och C-14/11 P, EU:C:2012:479, punkt 43, och dom Areva m.fl./kommissionen, C-247/11 P och C-253/11 P, EU:C:2014:257, punkt 30).
- 76 Vid fastställandet av huruvida moderbolaget kan utöva ett avgörande inflytande över sitt dotterbolags beteende på marknaden ska således samtliga relevanta omständigheter som rör de ekonomiska, organisatoriska och juridiska banden mellan den aktuella enheten och dess förvaltningsenhet beaktas, och därmed den ekonomiska realiteten (dom kommissionen/Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, punkt 66).
- 77 Det går vidare att av en rad samstämmiga omständigheter sluta sig till att det faktiskt föreligger ett avgörande inflytande även om ingen av dessa omständigheter i sig själv räcker för att fastställa att det föreligger ett sådant inflytande (se, för ett likande resonemang, dom Knauf Gips/kommissionen, C-407/08 P, EU:C:2010:389, punkt 65).
- 78 Slutligen har domstolen redan tidigare slagit fast att det faktum att ett dotterbolag kontrolleras gemensamt av två moderbolag som är självständiga i förhållande till varandra i princip inte utgör hinder för kommissionen att fastslå att ett av dessa moderbolag och det aktuella dotterbolaget utgör

en ekonomisk enhet (dom Alliance One International och Standard Commercial Tobacco/kommissionen och kommissionen/Alliance One International m.fl., C-628/10 P och C-14/11 P, EU:C:2012:479, punkt 101).

- 79 Vad för det första gäller Del Montes förmåga att utöva ett avgörande inflytande över Weichert, fann tribunalen i punkt 118 i den överklagade domen att Del Montes rättigheter enligt artiklarna 7.2–7.4, 8.2 och 9.2–9.5 i partnerskapsavtalet visade att Del Monte och familjen Weichert gemensamt kontrollerade Weichert och att detta förhållande utgjorde ett indicium för att Del Monte kunde utöva ett avgörande inflytande över Weichert.
- 80 I punkt 125 i den överklagade domen fann tribunalen vidare att de ekonomiska banden mellan Del Monte och Weichert visar att det förstnämnda bolaget kunde utöva ett avgörande inflytande över det sistnämnda bolaget.
- 81 Slutligen fann tribunalen i punkt 150 i den överklagade domen att de rättigheter och de skyldigheter för Del Monte som följer av artiklarna 2 a, 3, 4, 9.3 och 11 i distributionsavtalet stärkte Del Montes rättsliga och ekonomiska förmåga att utöva ett avgörande inflytande över Weicherts dagliga affärsverksamhet.
- 82 Tribunalen grundade dessa slutsatser bland annat på följande bedömningar av bevisningen.
- 83 För det första fann tribunalen i punkterna 101 och 118 i den överklagade domen att det framgick av artikel 7.2 och 7.3 i partnerskapsavtalet att en mängd viktiga beslut som med nödvändighet hade inverkan, även indirekt, på förvaltningen av Weichert, inte kunde vidtas utan kommanditdelägarers samtycke och att avtalet avspeglade att det rådde en ”maktbalans” mellan komplementärerna och kommanditdelägaren.
- 84 För det andra fann tribunalen i punkt 125 i den överklagade domen att Del Montes ekonomiska intressen i Weicherts verksamhet utgjorde ett uppenbart incitament för Del Monte att utöva inflytande över Weichert och att storleken på dess andelsinnehav betydde en viss ekonomisk styrka.
- 85 För det tredje fann tribunalen i punkt 139 i den överklagade domen att Del Monte hade ett dubbelt intresse av att utöva kontroll över de priser som Weichert tog ut, eftersom dessa inte endast inverkad på Weicherts resultat och sedan på de vinster som delägarna fick del av, utan även hade en direkt inverkan på den ersättning som Del Monte fick för de bananer som levererades till Weichert i enlighet med distributionsavtalet.
- 86 För det fjärde fann tribunalen i punkt 149 i den överklagade domen att Del Monte förfogade över en avtalsenlig möjlighet att avsevärt variera volymerna som levererades till Weichert och att detta bolag var skyldigt att köpa i stort sett alla sina bananer av Del Monte som således hade ett viktigt medel för att utöva påtryckningar på Weichert.
- 87 Del Montes argument i förevarande mål visar således inte att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att de aktuella ekonomiska, organisatoriska och juridiska banden sammantaget visade att Del Monte kunde utöva ett avgörande inflytande över Weichert.
- 88 För det första, de omständigheterna att Del Monte juridiskt sett inte hade rätt att delta i den dagliga förvaltningen av Weichert och att Del Montes vetorätt bland annat inte medförde en rätt att genomdriva en viss budget, visar inte att Del Monte saknade möjlighet att utöva ett avgörande inflytande över Weicherts beteende på den relevanta marknaden. Det fanns nämligen andra omständigheter, bland annat de som angetts i punkterna 79–86 i förevarande dom, som gjorde det möjligt för Del Monte att utöva ett avgörande inflytande.

- 89 Vidare visar, av samma skäl, inte den omständigheten att Weichert vid tre tillfällen gett instruktioner till externa juridiska rådgivare att försvara dess intressen i förhållande till Del Monte, att Del Monte inte kunde utöva ett avgörande inflytande över Weicherts beteende på den relevanta marknaden.
- 90 Mot bakgrund av samtliga de ekonomiska, organisatoriska och juridiska band som enligt vad tribunalen konstaterade förenade Del Monte och Weichert, kunde tribunalen i punkt 149 i den överklagade domen, på grundval av de omständigheterna att Del Monte förfogade över en avtalsenlig möjlighet att variera volymerna som levererades till Weichert väsentligt och att Weichert var skyldigt att köpa i stort sett alla sina bananer av Del Monte, slå fast inte bara att Del Monte hade ett starkt påtryckningsmedel på Weichert, utan även att bolaget kunde utöva ett avgörande inflytande på Weichert.
- 91 Vad gäller Del Montes faktiska utövande av ett avgörande inflytande över Weichert, fann tribunalen i punkt 158 i den överklagade domen att den omständigheten att Del Monte erhöll mer information än vad som krävdes enligt artikel 4 i partnerskapsavtalet utgjorde ett uppenbart indicium på Del Montes inflytande över Weichert.
- 92 Tribunalen fann vidare i punkt 220 i den överklagade domen att bevisningen avseende skriftväxlingen mellan Del Monte och Weichert utgjorde ett indicium för att Del Monte utövade ett avgörande inflytande över Weichert under överträdelseperioden.
- 93 Tribunalen grundade dessa slutsatser bland annat på följande bedömningar av bevisningen:
- De rapporter som Weichert, från och med maj 2000 till den 1 januari 2003 varje vecka skickade till Del Monte, vilka för Del Monte, Dole, Chiquita och övriga bananleverantörer samt för var och en av de relevanta geografiska marknaderna innehöll uppgifter om aktuella volymer, officiella och faktiska priser, det vill säga ”försök till verkligt nettopris”, utgjorde en ytterligare informationskälla i direkt samband med saluförandet av bananer och således med Weicherts dagliga affärsverksamhet (punkterna 152–155 i den överklagade domen).
 - Det regelbundna överlämnandet av dessa veckorapporter ledde till ett kontinuerligt informationsflöde till Del Monte, vilket gav bolaget en omfattande och precis kunskap om marknaden, inklusive Weicherts ställning i förhållande till de övriga aktörerna (punkt 156 i den överklagade domen).
 - Dessa rapporter utgjorde upplysningar som hade begärts och erhållits utanför det avtal som reglerade förhållandet parterna emellan (punkt 158 i den överklagade domen).
 - Skriftväxlingen mellan Del Monte och Weichert innehåller direkta frågor från Del Monte om marknadsföringen och vilka priser som Weichert tillämpade och mycket precisa instruktioner – eftersom de var uttryckta i siffror – angående prisstrategin; skriftväxlingen visar på möten och telefonsamtal i ämnet och en uttrycklig uppmaning att dagligen tillhandahålla information om affärsförhandlingar samt uttryckliga påtryckningar i termer av leveranser och förklaringar eller motiveringar av Weichert om dess löpande förvaltning (punkterna 175 och 203 i den överklagade domen).
 - Del Monte hade verkligen kapacitet att på ett påtagligt sätt styra leveranserna till Weichert och utövade i praktiken starka påtryckningar på detta företag genom att hota med att minska volymen på veckoleveranserna av bananer ”i nivå med Interfruchts licenser, det vill säga +/- 60 000 lådor i veckan”, utan att åberopa force majeure, alltså till en nivå som understeg den lägsta kvantitet som var tillåten enligt distributionsavtalet vilket kunde ställa till problem för Weichert i förhållande till dess kunder (punkterna 185–187 i den överklagade domen).
 - Del Monte övervakade noga Weicherts affärsmässiga beteende och ingrep även direkt i fastställandet av Weicherts prisstrategi (punkt 204 i den överklagade domen).

- Weicherts svar visar att detta företag ansåg sig vara skyldigt att redogöra för sina beslut om prissättning för Del Monte och strävade efter att leva upp till Del Montes förväntningar (punkt 205 i den överklagade domen).
 - Med tanke på risken för att Weicherts tillgång på bananer hotades och de tillfälliga minskningarna i leveranserna, var bolaget tvunget att följa Del Montes instruktioner för att undvika att gå i konkurs, en rädsla som uppenbarligen spreds till dess leverantör (punkt 207 i den överklagade domen).
 - Även om det, såsom kommissionen själv medgav i skäl 424 i det omtvistade beslutet, kunde förhålla sig så att Weicherts prissättningsbeslut inte motsvarade Del Montes förväntningar, är det inte möjligt att av kommissionens skriftliga bevisning dra slutsatsen att Weichert i allmänhet inte följde ”Del Montes instruktioner”, enligt ett av klaganden använt uttryck, och uppträdde självständigt på marknaden (punkt 208 i den överklagade domen).
- 94 Mot bakgrund av dessa konstateranden och bedömningar av de faktiska omständigheterna, vilka domstolen inte ska ersätta med sin egen bedömning, gjorde sig tribunalen inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att samtliga de uppgifter som Del Monte begärde och mottog, liksom de instruktioner som det sistnämnda bolaget lämnade till Weichert, vilka blandades med hot och påtryckningar, visar att Del Monte faktiskt kunde utöva ett avgörande inflytande över Weichert.
- 95 De argument som anförts av Del Monte i förevarande mål kan nämligen inte påverka denna slutsats.
- 96 I den mån Del Monte har påpekat att samtliga bevis rörande dess skriftväxling med Weichert visar att det sistnämnda bolagets beteende gick emot Del Montes förväntningar, ska det erinras om att det, såsom generaladvokaten har angett i punkterna 101, 103 och 104 i sitt förslag till avgörande, inte krävs att dotterbolaget tillämpar samtliga instruktioner från moderbolaget för att det ska anses visat att det sistnämnda utövar ett avgörande inflytande försåvitt dotterbolaget normalt följde instruktionerna.
- 97 Tribunalen fann, i likhet med vad generaladvokaten har angett i punkterna 108 och 109 i sitt förslag till avgörande, att det mot bakgrund av samtliga bevis som framlagts vid tribunalen inte kunde anses visat att Weichert normalt inte följde instruktionerna från Del Monte.
- 98 Efter att ha konstaterat att Del Monte på begäran och i större omfattning än vad avtalet gav rätt till, erhöll löpande information om den relevanta marknaden för bananer, att Del Monte gav detaljerade instruktioner till Weichert avseende det beteende som skulle tillämpas på marknaden, att dessa instruktioner blandades med hot och påtryckningar med stöd av ett viktigt medel för påtryckningar som Del Monte förfogade över gentemot Weichert och att det sistnämnda bolaget hyste en rädsla för konkurs och därför sökte efterkomma Del Montes förväntningar, förfogade tribunalen över en indiciekedja som gjorde det möjligt för den att slå fast att Del Monte, tillsammans med Weicherts komplementärer, kunde utöva ett avgörande inflytande över Weichert.
- 99 Härav följer att tribunalen inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att samtliga de uppgifter som Del Monte begärde och mottog, liksom de instruktioner som det sistnämnda bolaget lämnade till Weichert, vilka blandades med hot och påtryckningar, visar att Del Monte faktiskt utövade ett avgörande inflytande över Weichert.
- 100 Mot denna bakgrund kan överklagandet i mål C-293/13 P inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: Missuppfattning av bevisningen

Parternas argument

- 101 Del Monte har kritiserat tribunalen för att den grundat sitt konstaterande att Del Monte faktisk utövat ett avgörande inflytande över Weichert på en missuppfattning av bevisningen.
- 102 För det första medför inte Del Montes vetorätt enligt artikel 7.3 i partnerskapsavtalet, tvärt emot vad som anges i punkterna 100 och 101 i den överklagade domen, att detta bolag har ett inflytande, ens indirekt, över förvaltningen av Weichert. Denna vetorätt har nämligen inte i något avseende med Weicherts beteende på marknaden, ett beteende som enbart bestäms av komplementärerna.
- 103 För det andra missuppfattade tribunalen enligt Del Monte partnerskapsavtalet när den i punkt 114 i den överklagade domen fann att det inte framgår av bestämmelserna i partnerskapsavtalet att komplementärerna hade vetorätt avseende alla Weicherts beslut. Detta konstaterande står nämligen i strid med tribunalens konstateranden att
- Weichert styrdes och företrädde enbart av komplementärerna och ingen åtgärd för förvaltning, utseende eller entledigande kunde genomföras mot dessas vilja.
 - Komplementärerna behövde inte få tillstånd i förväg från Del Monte annat än för ett begränsat antal åtgärder, av vilka inga med undantag för budget, investeringsplaner och personalförsörjningsplaner, avsåg den dagliga affärsverksamheten.
 - Komplementärerna kunde använda sin vetorätt mot ändringar i partnerskapsavtalet, godkännande av räkenskaper, ansvarsfrihet för komplementärerna avseende förvaltningen och val av revisor, liksom samtliga beslut som kunde tas vid en bolagsstämma och endast komplementärerna kunde vidta åtgärder för förvaltningen eller företräda delägarna, förslag till årlig budget, investeringsplaner och personalförsörjningsplaner, räkenskaper och överföring av deras andelar i bolaget.
- 104 Del Monte har särskilt påpekat att tribunalen inte hänvisade till något beslut som Del Monte hade kunnat påtvinga Weichert, eller som faktiskt hade påtvingats detta bolag, mot komplementärernas vilja och att inga sådana beslut hade fattats.
- 105 För det tredje anser Del Monte att tribunalen inte utan att missuppfatta de faktiska omständigheterna kunde underkänna dess argument som innebar att Del Monte inte hade de befogenheter som krävdes för att utse, ersätta eller till och med för att lägga in sitt veto vid val av företagsledare för Weichert genom att konstatera att det räcker att slå fast att det krävdes enhälliga beslut av bolagsmännen för alla ändringar av partnerskapsavtalet.
- 106 För det fjärde har Del Monte gjort gällande att tribunalen missuppfattade artikel 9.5 i partnerskapsavtalet genom att slå fast att påståendet om att beslutsfattandet skedde med enkel majoritet inom förlikningsrådet och att besluten med nödvändighet var förmånliga för komplementärerna inte hade kunnat styrkas och att betydelsen av ifrågasvarande förmån i vart fall måste relativiseras med hänsyn till bolagsstämmans specifika befogenheter.
- 107 Del Monte har påstått att det var ostridigt att följande fördelning av rösterna gällde i förlikningsrådet, nämligen tre röster för komplementärerna, en röst för Del Monte och två neutrala. Dessutom innehöll partnerskapsavtalet ingen bestämmelse om kvalificerad majoritet. Slutligen utgjorde bolagsstämman, då Del Monte inte fick delta i förvaltningen av Weichert, det enda bolagsorgan där detta bolag var företrätt. Den mekanism som angetts i partnerskapsavtalet i händelse av att en lösning inte kunde åstadkommas på bolagsstämman var således ett tecken på maktfördelningen.

- 108 För det femte anser Del Monte att tribunalen i punkt 118 i den överklagade domen missuppfattade Del Montes uttalande att partnerskapsavtalet var uttryck för en "maktbalans" mellan Del Monte och komplementärerna då den ansåg uttalandet vara en bekräftelse på att det förelåg ett avgörande inflytande. Det framgår emellertid tydligt att en sådan tolkning inte står i överensstämmelse med uttalandet.
- 109 För det sjätte har Del Monte gjort gällande att tribunalen i punkterna 212–214 i den överklagade domen missuppfattade de uttalanden från Dole och Chiquita till vilka den hänvisade. Tribunalen drog i de punkterna slutsatsen att det första och det andra uttalandet från Dole bevisade att Del Montes strategi var att fastställa sina priser på samma nivå som Doles priser. Tribunalen tog härvidlag inte hänsyn till det andra uttalandet från Dole, vilken bekräftar att Weichert, och inte Del Monte, ville positionera varumärket Del Monte på samma nivå som varumärket Doles bananer, med motiveringen att det andra uttalandet inte kunde särskiljas från den första förklaringen från Dole.
- 110 Del Monte anser emellertid att detta inte är riktigt, eftersom det andra uttalandet från Dole är av senare datum, utgör svar på en precis fråga från kommissionen och ger mer detaljer och kompletterar uttryckligen det första uttalandet från Dole. Tribunalen har likväl tolkat det första uttalandet i strid med det andra.
- 111 Doles tredje uttalande och Chiquitas uttalande är helt otvetydiga och kan endast leda till slutsatsen att Del Monte var missnöjt med Weicherts affärsstrategi och att Del Monte genomdrev sin egen strategi så fort bolaget började saluföra bananer genom helägda dotterbolag. När Dole påstod att Del Monte var missnöjt med resultaten av Weicherts marknadsföring, tolkade tribunalen detta missnöje till att endast avse vinsterna, trots att det var uppenbart att Del Montes missnöje avsåg Weicherts marknadsstrategi.
- 112 Det framgår enligt Del Monte tydligt av nämnda förklaringar att Del Monte inte kunde utöva ett avgörande inflytande över Weicherts affärsstrategi.
- 113 Del Monte har påstått att tribunalen dessutom missuppfattade en fjärde förklaring från Dole genom att anse att Del Monte bytt strategi efter brytningen med Weichert vid slutet av överträdelseperioden. Denna tolkning är nämligen oförenlig med uttalandet från Chiquita och skriftväxlingen mellan Del Monte och Weichert av vilka det framgår att dessa två bolag ständigt var oense om positioneringen av Del Montes bananer. En annan uppgift i uttalandet från Dole bekräftar att de ständigt var oense.
- 114 För det sjunde har Del Monte gjort gällande att tribunalen i punkt 236 i den överklagade domen missuppfattade en skrivelse som en extern rådgivare skickade till Del Monte för Weicherts räkning den 27 mars 1997, i syfte att tillvarata det sistnämnda bolagets intressen gentemot Del Monte. Denna skrivelse visar med utmärkt tydlighet att Weichert handlade i strid med Del Montes intressen, vilket visar att det sistnämnda bolaget inte utövade ett avgörande inflytande över Weichert. Tribunalen underkände emellertid Del Montes argument och fann att komplementärerna försvarade sina intressen mot kommanditdelägaren, trots att det otvetydigt framgick av skrivelsen i fråga att den inte skickats för komplementärernas räkning utan för Weicherts räkning.
- 115 För det åttonde anser Del Monte att tribunalen i punkt 238 i den överklagade domen missuppfattade Weicherts svarsskrivelse i målet mot WAL då den underkände argumenten enbart på grund av att den aktuella talan hade väckts av Del Monte och inte av Weichert. Vem som väckt talan saknar dock betydelse för innehållet i svarsskrivelsen.
- 116 För det nionde är Del Monte av uppfattningen att tribunalen i punkt 259 i den överklagade domen missuppfattade bevisningen avseende den omständigheten att Weicherts resultat inte ingick i Del Montes räkenskaper. Tribunalen fann att denna omständighet saknade all betydelse på grund av att Weichert utgjorde ett partnerskap. De finns emellertid inte grund för att hävda att det skulle finnas en skillnad mellan konsolideringsregler för partnerskap och andra former av företag.

- 117 För det tionde missuppfattade tribunalen bevisningen genom att inte beakta sambandet mellan de olika bevis som visade att det inte förekom ett avgörande inflytande. Tribunalen undersökte nämligen endast huruvida dessa bevis, vart och ett för sig, visade att det inte förelåg något avgörande inflytande och fann att så inte var fallet. Tribunalen underlät emellertid att underöka huruvida bevisningen sammantaget, visade att det inte förekom ett avgörande inflytande.
- 118 Enligt Del Monte kan emellertid dessa bevis sammantaget inte visa att Del Monte utövat ett avgörande inflytande på ett sådant sätt att Weichert inte självständigt har kunnat bestämma sitt beteende på marknaden och att bolaget i huvudsak följt Del Montes instruktioner.
- 119 Weichert anser att Del Monte inte har gjort gällande att bevisningen har missuppfattats utan endast ifrågasatt den bedömning av bevisningen som tribunalen har gjort.
- 120 Kommissionen anser att tribunalens resonemang inte visar att det förekomit någon missuppfattning av bevisningen.

Domstolens bedömning

- 121 Inledningsvis konstaterar domstolen att Del Montes första, tredje, femte och åttonde till och med tionde argument ska underkännas. Det är nämligen uppenbart att de inte avser en invändning om att tribunalen har missuppfattat bevisningen och att de inte heller tydligt anger de omständigheter som missuppfattats, och följaktligen inte uppfyller kraven i rättspraxis.
- 122 Del Montes andra, fjärde, sjätte och sjunde argument avser visserligen missuppfattning av bevisningen men de ska likväl underkännas.
- 123 Vad gäller Del Montes andra argument ska, såsom generaladvokaten har angett i punkterna 131 och 132 i sitt förslag till avgörande, tribunalens konstaterande i punkt 114 i den överklagade domen enligt vilket ”det inte framgår av bestämmelserna i partnerskapsavtalet att komplementären ... skulle haft vetorätt avseende ’alla’ bolagets beslut”, läsas mot bakgrund av de föregående punkterna i den överklagade domen, vilka avser artikel 9.2 andra meningen i partnerskapsavtalet, vilken bestämmelse endast avser vissa beslut av bolagsstämman, i enlighet med vad som anges i artikel 9.4 i partnerskapsavtalet.
- 124 Vad gäller Del Montes fjärde argument räcker det att konstatera att, i likhet med vad generaladvokaten har angett i punkt 143 i sitt förslag till avgörande, artikel 9.5 i partnerskapsavtalet inte innehåller några uppgifter om de majoritetskrav som gäller för förlikningsrådets beslut. Del Monte har inte heller angett på vilket sätt tribunalen missuppfattat nämnda bestämmelse när den i punkt 116 i den överklagade domen fann att ”betydelsen av ifrågasatt förman relativiseras med hänsyn till bolagsstämmans specifika befogenheter”.
- 125 Vad gäller det sjätte argumentet är, såsom generaladvokaten har angett i punkterna 152 och 153 i sitt förslag till avgörande, de aktuella förklaringarna från Chiquita och Dole inte otvetydiga och kunde således bli föremål för tolkning. Tribunalens tolkning är emellertid inte uppenbart oförenlig med nämnda förklaringar, varför den påstådda missuppfattningen inte har styrkts.
- 126 Slutligen kan inte heller Del Montes sjunde argument godtas, eftersom tribunalens konstaterande att den ”omständigheten att en bolagsman vänder sig till en juridisk rådgivare för att få reda på sina rättigheter och kunna försvara sig mot en person som inte verkar respektera dem”, inte är oförenlig med den skrivelse av den 27 mars 1997 som ställdes till Del Monte från en extern rådgivare till Weichert. Såsom generaladvokaten har angett i punkterna 157 och 158 i sitt förslag till avgörande, är

denna skrivelse tvetydigt formulerad i flera hänseenden i så måtto att det av inledningen framgår att ett ställningstagande avges för bolaget medan övriga uttalanden har gjorts för W:s räkning och till och med uttryckligen gemensamt för W:s och bolagets räkning.

- 127 Av det anförda följer att överklagandet i mål C-293/13 P inte kan vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: Bevisbördan

Parternas argument

- 128 Del Monte har gjort gällande att tribunalen flera gånger har kastat om bevisbördan trots att den slog fast att bevisbördan för att det förelåg ett avgörande inflytande vilade på kommissionen. Det följande resonemanget innebär nämligen en presumtion för att det förelåg ett avgörande inflytande, vilken presumtion det åvilade Del Monte att bryta.
- 129 För det första slog tribunalen fast, i punkt 113 i den överklagade domen, vad gäller komplementärens vetorätt enligt artikel 9.2 i partnerskapsavtalet, att bolagsstämman i enlighet med artikel 9.3 och 9.4 i partnerskapsavtalet hade noggrant fastställda befogenheter, ”en situation som inte kunde utesluta varje möjlighet för Del Monte att utöva ett avgörande inflytande över Weicherts beteende på den relevanta marknaden”.
- 130 För det andra fann tribunalen, i punkt 208 i den överklagade domen, att även om det kunde förhålla sig så att ”Weicherts prissättningsbeslut inte motsvarade Del Montes förväntningar, är det inte möjligt att av ... [den] skriftliga bevisning[en] dra slutsatsen att Weichert i allmänhet inte följde ’Del Montes instruktioner’ ... och uppträdde självständigt på marknaden”.
- 131 För det tredje ansåg tribunalen, i punkterna 237 och 238 i den överklagade domen, att ”ett utdrag ur en svarsinlägga av den 15 maj 2002 som Weichert hade ingett till en tysk domstol inom ramen för en tvist med WAL [i vilken det] hävdades ... att hela det ekonomiska mervärdet i Weichert, det vill säga, inköp, marknadsföring och logistik uteslutande var komplementärernas ansvar och att WAL:s roll inom bolaget inskränkte sig till att vara [delägare]... utesluter inte slutsatsen att Del Monte utövade ett avgörande inflytande”.
- 132 För det fjärde slog tribunalen fast, i punkt 260 i den överklagade domen, med avseende på den omständigheten att det inte upprättats någon koncernredovisning mellan Del Montes och Weichert, att ”avsaknaden av en sådan koncernredovisning betyder dock inte med nödvändighet att det ... är omöjligt att ... sluta sig till att ett avgörande inflytande utövas”.
- 133 Vid en korrekt tillämpning av bevisbördereglerne borde tribunalen ha undersökt huruvida komplementärens vetorätt och den omständigheten att Weicherts priser inte motsvarade Del Montes förväntningar, Weicherts inlagor till tyska domstolar samt avsaknaden av koncernredovisning gav upphov till tillräckliga tvivel kring kommissionens konstaterande att Del Monte utövade ett avgörande inflytande över Weichert för att detta konstaterande inte skulle anses uppfylla de erforderliga beviskraven.
- 134 Weichert och kommissionen har bestritt Del Montes argument.

Domstolens bedömning

- 135 Del Montes argument till stöd för den tredje grunden bygger på en felaktig tolkning av den överklagade domen.

- 136 Det framgår för det första, i likhet med vad Del Monte har medgett, otvetydigt av punkterna 104 och 221 i den överklagade domen att tribunalen fann att bevisbördan för att Del Monte ska hållas medansvarig för Weicherts överträdelse åvilade kommissionen.
- 137 Tribunalen prövade sedan, i punkterna 98–220 i den överklagade domen, huruvida kommissionen hade uppfyllt bevisbördan och fann att de bevis som kommissionen stödde sig på visade att Del Monte var medansvarigt för överträdelsen.
- 138 I punkterna 222–265 i den överklagade domen prövade tribunalen slutligen om de bevis och argument som Del Monte lagt fram kunde påverka kommissionens slutsats att Del Monte kunde tillskrivas ansvar för Weicherts överträdelse.
- 139 Såsom generaladvokaten har angett i punkt 117 i sitt förslag till avgörande innebär inte en sådan analys att bevisbördan kastas om.
- 140 Inte heller har bevisbördan kastats om till följd av att tribunalen i punkterna 113 och 208 i den överklagade domen underkände Del Montes ståndpunkt att de omständigheter som avsågs i nämnda punkter medförde att Del Monte inte kunde ha utövat ett faktiskt avgörande inflytande över Weichert. Tribunalen besvarade nämligen i dessa punkter endast Del Montes påståenden avseende tillskrivande av ansvar för överträdelsen.
- 141 Härav följer att överklagandet i mål C-293/13 P inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

Den fjärde grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: Principen in dubio pro reo

Parternas argument

- 142 Del Monte har gjort gällande att tribunalen åsidosatte principen *in dubio pro reo* när den tillskrev Del Monte ansvar för Weicherts beteende trots att handlingarna i målet gav upphov till tvivel om huruvida Del Monte hade utövat ett avgörande inflytande över Weichert eller ej.
- 143 Enligt Del Monte framgår det av rättspraxis att kommissionen ska framlägga tillräckligt tydliga och samstämmiga bevis som utgör övertygande stöd för att den påstådda överträdelsen har ägt rum. Om inget bevis i sig ger ett sådant övertygande stöd krävs att en indiciokedja, i sin helhet, ger detta stöd.
- 144 I förevarande fall finns det flera omständigheter som kastar tvivel över påståendet att Del Monte i huvudsak bestämt Weicherts beteende på den relevanta marknaden. Tribunalen underkände visserligen samtliga dessa omständigheter, eftersom den ansåg att de inte visade på avsaknaden av ett avgörande inflytande. Även om tribunalen gjorde en riktig bedömning härvidlag kastade dessa omständigheter likväl tvivel över kommissionens konstaterande att det förelåg ett avgörande inflytande med följd att principen om *in dubio pro reo* borde ha tillämpats.
- 145 Enligt Weichert har Del Monte ifrågasatt tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna vilken lett till slutsatsen att inga av de omständigheter som åberopades av Del Monte i tillräcklig grad kunde undergräva tilltron till kommissionens slutsats.
- 146 Kommissionen anser även att Del Monte söker få till stånd förnyad bevisvärdering och att grunden därför inte kan tas upp till sakprövning. Kommissionen anser vidare att det framgår av tribunalens bedömning av Del Montes argument att den fann att det otvivelaktigt var bevisat att detta bolag utövade ett avgörande inflytande.

Domstolens bedömning

- 147 Vad gäller frågan huruvida Del Montes fjärde grund kan tas upp till sakprövning ska det erinras om att detta bolag har kritiserat tribunalen för att ha gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att åsidosätta principen *in dubio pro reo*. Denna grund kan således tas upp till sakprövning.
- 148 I sakfrågan räcker det att konstatera att tribunalen på grundval av samtliga bevis som den hade tillgång till drog slutsatsen att Del Monte hade utövat ett avgörande inflytande över Weichert under överträdelseperioden.
- 149 Tribunalens bedömning var övertygande och således fri från alla tvivel. Såsom domstolen konstaterat vid prövningen av den första grunden, gjorde tribunalen inte heller sig skyldig till felaktig rättstillämpning. Av dessa skäl är villkoren för att tillämpa principen om *in dubio pro reo* inte uppfyllda i det aktuella fallet.
- 150 Härav följer att det helt saknas stöd för den fjärde grunden för överklagandet i mål C-293/13 P, varför överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna grund.

Den femte grunden för överklagandet i mål C-293/13 P: En enda fortlöpande överträdelse föreligger inte

Parternas argument

- 151 Del Monte anser att tribunalen åsidosatte artikel 81.1 EG när den fann att Del Monte hade deltagit i en enda fortlöpande överträdelse med Dole och Chiquita, samtidigt som den slog fast att Weichert inte kände till skriftväxlingen mellan Chiquita och Dole. Tribunalens resonemang i punkterna 590–651 i den överklagade domen vilar på en konstlad uppdelning av dess analys, dels vad gäller det rättsstridiga beteendet, dels ansvarsfrågan, såtillvida att den subjektiva avsikten endast beaktades vad gäller ansvarsfrågan.
- 152 Enligt Del Monte utgör nämligen Weicherts avsaknad av kännedom om skriftväxlingen inte bara en förmildrande omständighet vid fastställandet av böterna utan även en nyckelfråga vid fastställandet av huruvida det förelåg en enda fortlöpande överträdelse. De samordnade förfarandena utgjorde endast en enda fortlöpande överträdelse om det kan visas att ett gemensamt mål eftersträvades och att företaget hade kännedom och/eller föreberedde sig eller var berett att godta de risker som var förenade med ett deltagande i hela den konkurrensbegränsande samverkan. Detta kriterium består således av objektiva och subjektiva delar, varvid den subjektiva delen inte var uppfylld vad gäller Weichert.
- 153 Weichert stöder Del Montes argument och har tillagt att tribunalen, i den mån den i punkt 593 i den överklagade domen slog fast att det bilaterala informationsutbytet före prissättning mellan Dole och Chiquita samt mellan Dole och Weichert hade ett nära samband och var komplementära, stödde sig enbart på den omständigheten att Dole var inblandad i informationsutbytet i båda fallen. Om detta var tillräckligt skulle allt bilateralt informationsutbyte som innebär en överträdelse av artikel 81 EG utgöra en enda fortlöpande överträdelse.
- 154 Weichert anser att denna felaktiga rättstillämpning ska medföra att det omtvistade beslutet ogiltigförklaras i sin helhet, eftersom det inte kan utläsas av övriga delar av nämnda beslut att det var fråga om en enda fortlöpande överträdelse.
- 155 Kommissionen har bestritt de argument som framförts av Del Monte och Weichert.

Domstolens bedömning

- 156 Enligt fast rättspraxis kan en överträdelse av artikel 81.1 EG följa inte bara genom ett enstaka handlande utan även genom en serie handlanden eller genom ett fortlöpande beteende. Detta gäller också då ett eller flera led i denna serie handlanden eller i detta fortlöpande beteende även i sig och helt isolerat kan utgöra en överträdelse av nämnda bestämmelse. När de olika handlandena ingår i en ”samlad plan” på grund av deras identiska syfte som snedvrider konkurrensen inom den gemensamma marknaden, får kommissionen således tillskriva företag ansvar för dessa handlanden utifrån deltagandet i överträdelsen bedömd i dess helhet (dom kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 41 och där angiven rättspraxis).
- 157 Ett företag som har deltagit i en sådan enda, komplex överträdelse av konkurrensreglerna genom egna beteenden, vilka utgör avtal eller samordnade förfaranden med ett konkurrensbegränsande syfte i den mening som avses i artikel 81.1 EG, och som syftade till att bidra till förverkligandet av överträdelsen i dess helhet, kan således även vara ansvarigt, under den tid som företaget deltog i överträdelsen, för andra företags beteenden inom ramen för samma överträdelse. Så är fallet när det är styrkt att det aktuella företaget avsåg att genom sitt eget beteende bidra till att uppnå de gemensamma mål som deltagarna eftersträvade, och att det hade kännedom om de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra företag i samma syfte eller att företaget rimligen kunde förutse dem och att det var berett att godta den risk som detta innebar (dom kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 42 och där angiven rättspraxis).
- 158 Ett företag kan således ha deltagit direkt i samtliga de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda, fortlöpande överträdelse, och kommissionen har då rätt att hålla företaget ansvarigt för samtliga dessa beteenden och följaktligen för överträdelsen i dess helhet. Ett företag kan också ha deltagit direkt endast i en del av de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda, fortlöpande överträdelse, men haft kännedom om samtliga de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra företag i samma syfte eller rimligen kunnat förutse dem och varit berett att godta den risk som detta innebar. Även i ett sådant fall har kommissionen rätt att hålla företaget ansvarigt för samtliga dessa beteenden och följaktligen för överträdelsen i dess helhet (dom kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 43).
- 159 Om däremot ett företag har deltagit direkt i ett eller flera av de konkurrensbegränsande beteenden som utgör en enda, fortlöpande överträdelse, men det inte har styrkts att företaget avsåg att genom sitt eget beteende bidra till att uppnå de gemensamma mål som deltagarna eftersträvade, och att det hade kännedom om de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra företag i samma syfte, eller att företaget rimligen kunde förutse dem och att det var berett att godta den risk som detta innebar, har kommissionen endast rätt att hålla företaget ansvarigt för de beteenden som det direkt deltagit i och för de konkurrensbegränsande beteenden som planerades eller som genomfördes av andra deltagare med samma syften som det aktuella företaget och som det styrkts att företaget kände till eller rimligen kunnat förutse och vars risker det varit berett att godta (dom kommissionen/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, EU:C:2012:778, punkt 44).
- 160 Tribunalen kunde således i förevarande fall utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning slå fast att den omständigheten att Weichert inte kände till informationsutbytet mellan Dole och Chiquita och inte heller borde ha haft kännedom därom påverkar inte slutsatsen att överträdelsen ska betraktas som en enda fortlöpande överträdelse, vilken Weichert emellertid inte fullt ut kan tillskrivas ansvar för.
- 161 Härav följer att överklagandet i mål C-293/13 P inte kan vinna bifall såvitt avser den femte grunden. Del Montes överklagande ska således ogillas.

Prövning av kommissionens överklagande i mål C-294/13 P

Huruvida Weichert hade ett intresse av att inge en svarsskrivelse

Parternas argument

- 162 Av de skäl som angetts i punkterna 48 och 49 i förevarande dom har kommissionen och Del Monte ifrågasatt Weicherts intresse av att inge en svarsskrivelse.
- 163 Weichert har tillbakavisat kommissionens och Del Montes argument.

Domstolens bedömning

- 164 Såsom domstolen har erinrat om i punkt 51 i förevarande dom anges det i artikel 172 i rättegångsreglerna att alla parter i ett mål vid tribunalen som har ett ”intresse av att överklagandet bifalls, ogillas eller avvisas” får inkomma med en svarsskrivelse inom två månader från delgivning av överklagandet.
- 165 Tvärtemot vad kommissionen och Del Monte förefaller anse, är det i förevarande fall uppenbart att Weichert har ett intresse av att kommissionens överklagande ogillas. Om domstolen skulle bifalla överklagandet skulle det bötesbelopp för vilket Weichert är solidariskt betalningsskyldigt kunna bli högre, varför det ligger i bolagets intresse att yttra sig kring samtliga dithörande rättsliga frågor.
- 166 Weichert har således ett intresse av att inge en svarsskrivelse.

Den första grunden för överklagandet i mål C-294/13 P: Huruvida Weichert hade en rättslig skyldighet att lämna upplysningar till kommissionen

Parternas argument

- 167 Kommissionen har gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkterna 840–853 i den överklagade domen fann att de uppgifter som Weichert lämnade under det administrativa förfarandet motiverade en nedsättning av de böter som ålades genom det omtvistade beslutet.
- 168 Kommissionen har anfört att enligt punkt 29 i riktlinjerna kan grundbelopp för de böter som åläggs enligt artikel 23 i förordning nr 1/2003 sänkas, bland annat om företaget samarbetar med kommissionen i en omfattning som går utöver dess rättsliga skyldigheter.
- 169 Enligt kommissionen är emellertid företag skyldiga att besvara begäran om upplysningar som görs enligt artikel 18 i förordning nr 1/2003, eftersom denna bestämmelse inte ger företagen någon rätt att underlåta att besvara en sådan begäran och de är skyldiga att samarbeta aktivt. Kommissionen har således rätt att ålägga ett företag att lämna alla nödvändiga upplysningar om de faktiska omständigheter som det kan ha kännedom om och vid behov få del av därtill hörande handlingar som företaget är i besittning av.
- 170 Ett företag som lämnar upplysningar till följd av en begäran om upplysningar från kommissionen samarbetar således inte med kommissionen i en omfattning som går utöver dess skyldigheter enligt nämnda bestämmelse och de upplysningar som lämnas utgör inte ett frivilligt samarbete som ska belönas med en nedsättning av böterna för det berörda företaget.

- 171 Det följer sålunda av tribunalens fasta praxis att ett samarbete som inte går utöver företagets skyldigheter enligt artikel 18.1 i förordning nr 1/2003, inte ger rätt till någon nedsättning av de böter som företaget ålagts, oavsett om upplysningarna begärts med stöd av artikel 18.2 i förordningen eller genom beslutet enligt artikel 18.3.
- 172 Kommissionen har även anfört att ett företag som inskränker sig till att iaktta sina skyldigheter enligt nämnda förordning inte visar någon verklig anda av samarbete i den mening som avses i domstolens praxis avseende 2002 års meddelande om samarbete.
- 173 Kommissionen har påpekat att syftena att undergräva konkurrensbegränsande samarbeten genom att uppmuntra företagen att ange dessa till kommissionen, och att underlätta kommissionens arbete genom att tillhandahålla bevis, skulle allvarligt äventyras om även de företag som inte av egen vilja lämnar upplysningar utan inskränker sig till att bevara frågor i undersökningen, kunde ges nedsättning av böter om deras upplysningar skulle visa sig användbara.
- 174 Kommissionen har anmärkt att de upplysningar som lämnas till svar på begäran om upplysningar i många fall är användbara för att fastställa den överträdelse som undersökningen avser, därför att denna del av undersökningen syftar just till att ge kommissionen tillgång till upplysningar som den finner användbara.
- 175 Kommissionen anser slutligen att tvisten är färdig för avgörande och yrkar att domstolen ska fastställa de slutliga böterna som åläggs Weichert och Del Monte solidariskt till 9 800 000 euro.
- 176 Del Monte och Weichert har tillbakavisat kommissionens argument och har hävdat att de bygger på en felaktig tolkning av den överklagade domen. Tribunalen undersökte nämligen i punkterna 834–839 i nämnda dom huruvida Weichert samarbetade frivilligt eller ej och bekräftade i punkt 840 att samarbetet var frivilligt, eftersom samarbetet skedde till följd av en enkel begäran i den mening som avses i artikel 18.2 i förordning nr 1/2003 och inte efter ett beslut enligt 18.3 i samma förordning.
- 177 Del Monte och Weichert anser vidare att det inte finns någon rättslig skyldighet att efterkomma en enkel begäran om upplysningar enligt artikel 18.2 i förordning nr 1/2003. De har påpekat att endast ett beslut enligt artikel 18.3 ger upphov till en verkställbar rättslig skyldighet, kan bli föremål för talan vid tribunalen och leda till de sanktionsåtgärder för uteblivet svar som anges i artiklarna 23 och 24 i förordningen. Vid en enkel begäran om upplysningar kan inte böter eller vite dömas ut om svaret uteblir. Enligt artikel 288 FEUF är det dessutom endast förordningar, direktiv och beslut som är bindande. När ett företag inte besvarar en sådan begäran kan kommissionen följaktligen anta ett beslut för att skapa en rättslig skyldighet.
- 178 Del Monte och Weichert anser även att tribunalen använt sig av sin obegränsade behörighet vad avser ändring av böter och att den inte är bunden av kommissionens riktlinjer. Kommissionen kan följaktligen inte med framgång göra gällande att den nedsättning som medgetts utgör en felaktig tillämpning av 2002 års meddelande om samarbete och att nedsättningen inte kan bestridas med motiveringen att den inte är i överensstämmelse med ett av kommissionens meddelanden. Tribunalen har redan medgett nedsättningar av böter för svar på en enkel begäran om upplysningar och domstolen har aldrig kritiserat denna praxis.
- 179 Del Monte och Weichert anser slutligen att kommissionens farhågor vad gäller böternas avskräckande verkan är osannolika, eftersom tribunalen satte ned böterna med 2 procent av grundbeloppet. Om kommissionen hade velat undvika en sådan nedsättning, kunde den dessutom ha antagit ett beslut med stöd av artikel 18.3 i förordning nr 1/2003. De företag som besvarar en begäran om upplysningar underlättar avsevärt undersökningen och avstår från ett antal processuella rättigheter.

Domstolens bedömning

- 180 I punkterna 840–853 i den överklagade domen slog tribunalen fast att Weicherts svar på en begäran om upplysningar, som grundats på artikel 18.2 i förordning nr 1/2003, motiverade att Weichert gavs en nedsättning av böterna för att företaget samarbetade under det administrativa förfarandet.
- 181 När kommissionen, i enlighet med artikel 18.2 i förordning nr 1/2003, sänder en enkel begäran om upplysningar till ett företag eller en företagssammanslutning ska den ange den rättsliga grunden och syftet med begäran, precisera vilken information som begärs och fastställa den tidsfrist inom vilken upplysningarna ska lämnas.
- 182 Det är i förevarande fall ostridigt att Weichert inte var skyldigt att lämna upplysningar enligt ett formellt beslut i den mening som avses i artikel 18.3 i förordning nr 1/2003, utan inbjöds att göra så genom en enkel begäran om upplysningar med stöd av artikel 18.2 i förordningen.
- 183 Weichert har emellertid endast besvarat en enkel begäran om upplysningar, varför företaget inte har gett kommissionen upplysningar utan att ha tillfrågats därom.
- 184 Såsom generaladvokaten har angett i punkt 246 i sitt förslag till avgörande, är en nedsättning av böter, som föreskrivs i 2002 års meddelande om samarbete, enbart motiverad när ett företag tillhandahåller kommissionen upplysningar utan att dessa har begärts. Enligt fast rättspraxis ska det berörda företagets beteende inte enbart underlätta kommissionens uppdrag att konstatera en överträdelse, utan även vittna om en verklig samarbetsvilja (se, för ett liknande resonemang, dom Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkterna 395 och 396, och dom Schenker & Co. M.fl., C-681/11, EU:C:2013:404, punkt 48).
- 185 All annan tolkning skulle försvaga såväl samarbetsystemets syfte som dess stimulansverkan, eftersom den dels skulle innebära att samtliga deltagare i en konkurrensbegränsande samverkan skulle ges nedsättning av böterna så fort de på kommissionens begäran lämnar upplysningar och/eller bevis, dels skulle uppmuntra företagen att förhålla sig avvaktande i stället för att på eget initiativ så snabbt och i så stor utsträckning som möjligt tillhandahålla kommissionen upplysningar och bevis.
- 186 Tribunalen gjorde sig således skyldig till felaktig rättstillämpning när den i punkterna 840–853 i den överklagade domen slog fast att svaret på begäran om upplysningar enligt artikel 18.2 i förordning nr 1/2003 motiverade en nedsättning av böterna.
- 187 Såsom framgår av punkterna 853–856 och 880 i den överklagade domen gjorde sig tribunalen skyldig till samma felaktiga rättstillämpning när den med utövande av sin obegränsade behörighet beviljade Del Monte och Weichert en nedsättning med 10 procent med hänsyn till Weicherts samarbete under det administrativa förfarandet, trots att detta samarbete inte kunde anses visa en verklig anda av samarbete i den mening som avses i domstolens praxis om samarbete.
- 188 Mot denna bakgrund konstaterar domstolen att kommissionens haft fog för den första grunden för överklagandet i mål C-294/13 P. Punkt 1 i domslutet i den överklagade domen ska följaktligen upphävas.

Den andra grunden för överklagandet i mål C-294/13 P: Ekonomisk enhet mellan Del Monte och Weichert förekom inte under det administrativa förfarandet

- 189 Kommissionen har anfört sin andra grund i andra hand. Då domstolen har godtagit den första grunden saknas anledning att pröva den andra grunden.

Weicherts och Del Montes anslutningsöverklaganden i mål C-294/13 P

Parternas argument

- 190 Del Monte anser, i den händelse domstolen skulle godta kommissionens första grund för överklagandet i mål C-294/13 P, att det är nödvändigt att pröva huruvida de upplysningar som kommissionen begärde krävde att Weichert medgav att företaget överträtt artikel 81 EG. Tribunalen avgjorde inte frågan huruvida Weichert hade rätt att avstå från att svara på grund av att begäran om upplysningar avsåg uttalanden som innebar att företaget angav sig självt. Den överklagade domen utgjorde således felaktig rättstillämpning.
- 191 Weichert har även gjort gällande att om begäran om upplysningar hade inneburit en rättslig skyldighet att svara, skulle rätten att inte belasta sig själv likväl vara tillämplig, och tribunalens slutsats att Weichert inte kunde åberopa denna rätt kan inte längre godtas. Eftersom kommissionen hade ombett Weichert att i detalj redogöra för vad som sagts inom ramen för det bilaterala informationsutbytet före prissättning och den misstänkte att syftet med detta informationsutbyte var att begränsa konkurrensen, innebar frågorna att Weichert tvingades medge en överträdelse som det ankom på kommissionen att bevisa.
- 192 Kommissionen har bestritt Weicherts och Del Montes argument. Den anser vidare att Weicherts anslutningsöverklagande i mål C-294/13 P inte kan tas upp till sakprövning.

Domstolens bedömning

- 193 Det ankommer på domstolen att bedöma huruvida en god rättskipning, mot bakgrund av omständigheterna i målet, motiverar att överklagandet ogillas i sak, utan att kommissionens invändning om rättegångshinder prövas (se, för ett liknande resonemang, dom rådet/Boehringer C-23/00 P, EU:C:2002:118, punkt 52).
- 194 Så är fallet här. Även om invändningen om rättegångshinder skulle bifallas, skulle det vara nödvändigt att pröva Del Montes argument i sak, då de i huvudsak är identiska med Weicherts argument.
- 195 Det framgår emellertid av rättspraxis att rätten att inte belasta sig själv inte påverkas av begäran om upplysningar som gjorts med stöd av artikel 18.2 i förordning nr 1/2003 (se, för ett likande resonemang, dom Dalmine/kommissionen, C-407/04 P, EU:C:2007:53, punkt 35, och dom Erste Group Bank m.fl./kommissionen, C-125/07 P, C-133/07 P och C-137/07 P, EU:C:2009:576, punkt 272).
- 196 Om svar på en begäran som gjorts på sådant sätt inte ges inom föreskriven frist kan nämligen böter eller vite enligt artikel 23 respektive artikel 24 i förordning nr 1/2003 inte åläggas. En enkel begäran om upplysningar skiljer sig således från ett formellt beslut som antagits med stöd av artikel 18.3 i förordning nr 1/2003, för vilket det i förordningen föreskrivs ekonomiska sanktioner vid uteblivet svar.
- 197 Det räcker här att konstatera att kommissionen inte antog ett beslut i den mening som avses i artikel 18.3 i förordning nr 1/2003 med avseende på Weichert.
- 198 Weichert och Del Monte kan under dessa omständigheter inte med framgång göra gällande Weicherts rätt att inte tvingas av kommissionen att erkänna sitt deltagande i en överträdelse (se, för ett liknande resonemang, dom Dalmine/kommissionen, C-407/04 P, EU:C:2007:53, punkt 35, och dom Erste Group Bank m.fl./kommissionen, C-125/07 P, C-133/07 P och C-137/07 P, EU:C:2009:576, punkt 272).
- 199 Härav följer att Weicherts och Del Montes anslutningsöverklaganden i mål C-294/13 P ska ogillas.

Tvisten i första instans

- 200 Enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen, om den upphäver tribunalens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande.
- 201 I förevarande fall är det endast punkt 1 i domslutet i den överklagade domen rörande bötesbeloppet som ska upphävas och domstolen förfogar därför över de upplysningar som krävs för att slutligt avgöra målet vad gäller detta belopp.
- 202 För att korrigera den felaktiga rättstillämpning som domstolen konstaterat i punkt 187 i förevarande dom och mot bakgrund av ovan i punkterna 183–185 gjorda överväganden upphäver domstolen den nedsättning med 10 procent som tribunalen medgav för Weicherts samarbete under det administrativa förfarandet. Böterna ska således fastställas till 9 800 000 euro.

Rättegångskostnader

- 203 Enligt artikel 184.2 i rättegångsreglerna ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet bifalls och domstolen avgör målet slutligt.
- 204 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats.
- 205 Med stöd av artikel 140.3 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 ska tillämpas i mål om överklagande, kan domstolen besluta att en intervenient ska bära sina rättegångskostnader.
- 206 Kommissionen har yrkat att klagandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom Del Monte och Weichert har tappat målen, ska kommissionens yrkande bifallas. Weichert ska emellertid bära sina rättegångskostnader i de mål som inletts av Del Monte och kommissionen.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

- 1) **Överklagandet i mål C-293/13 P och anslutningsöverklagandena i målen C-293/13 P och C-294/13 P ogillas.**
- 2) **Punkt 1 i domslutet i dom Fresh Del Monte Produce/kommissionen (T-587/08, EU:T:2013:129), upphävs.**
- 3) **De böter som åläggs enligt artikel 2 c i kommissionens beslut K(2008) 5955 slutlig av den 15 oktober 2008 om ett förfarande enligt artikel 81 [EG] (Ärende COMP/39.188 – Bananer), fastställs till 9 800 000 euro.**
- 4) **Fresh Del Monte Produce Inc. ska ersätta rättegångskostnaderna för huvudöverklagandena i målen C-293/13 P och C-294/13 P samt för bolagets anslutningsöverklagande i mål C-294/13 P, med undantag för de rättegångskostnader som uppkommit för Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, som ska bära sina rättegångskostnader i samtliga dessa mål.**
- 5) **Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, ska ersätta rättegångskostnaderna för sina anslutningsöverklaganden i målen C-293/13 P och C-294/13 P.**

Underskrifter